

Herr sokneprest Paulsen,

Modum:

100077

Har De ikke lagt merke til, at hver gang Sven Arntzen forsøker å forsvare det psykologisk dumme sakallte rettsoppgjør så henviser han til kængelige forordninger som senere er stadfestet ved lov av den og den datum efter kapitulasjonen.

Men det er jo netopp disse forordninger og lover som ikke holder det rettsmoraliske minstenål, som det av sin rettsbevisstløshet våknende folk nå begynner å forlange at norsk rett skal holde.

Arntzen forsvarer seg med det som angripes.

Disse forordninger og lover, som Arntzen har vært med på å utforme og for hvis praktisering han må bære hovedskylden, er et slaende eksempel på det jeg vil kalle flørtallstyrani.

De er nemlig tiltrodsfor alle forsøk på spissfindige juristiske bortforklaringer lover med tilbakevirkende kraft. At dette brudd på grunnloven har kunnet gjennomføres, skyldes kun at et mektig flørtall (innklusive dommere) så gjennom fingrene med det, fordi det samme flørtall derigjennem ønsket å ramme et mindretall:

Desuten er de avfattet på en slik måte, at de gir et forferdende spillerum for domfældelse efter stemningsskjønn. Dette skjønn vil da naturlig falle ut i overensstemmelse med det rådende mektige flørtalls stemning og ønske i øieblikket, hvorved den anklagede ganske er prisgitt fiendlighedsindede vidners meningsytringer.

Dette forhold kommer meget klart frem i Arntzens svar på Deres artikel i Aftenposten 23. ds., hvori han bl. a. siterer en lovparagraf om at en tjenestemann kan avsettes ved dom, hvis han har seg så "unasjonalt" at på andre måter, at han ikke er "verdlig" til å halda fram i stilling. Altså et skjønnsspørsmål avhengig av stemningen i øieblikket, for det er jo uten videre klart, at både dette med "unasjonalt" og "uverdig" nødvendigvis må bli et skjønnsspørsmål som helt og holdent er avhengig av den innen flørtallet rådende stemning i øieblikket - en stemning som erfaringsmessig hurtig kan sla om i motsatt retning eftersom de avgjørende begivenheter måtte utvikle seg og klarne begrepene.

Et flørtall har aldrig vært bevis for at noe i seg selv er riktig eller galt, klokt eller uklokt. Man kan heller si at al fremgang og utvikling har måttet kjempes frem av enkeltpersoner og mindretall mot flørtallet, både moralsk og materielt:

Arntzen og andre burde derfor være forsiktig med å påberope seg flørtallet som bevis for rettigheten av sine egne handlinger, og det er et ganske verdiløst argument når han i sit svar til Dem sier at det vanskelig kan bestrides at det efter krigen var nødvendig å treffe forføyninger mot de offentlige tjenestemenn som ved sit forhold til okkupasjonsmakten eller dens "hjelpere" (N.S.) hadde vist seg uverdlig til stillingen etc:

Efter dette anser altså Arntzen det for nasjonalt uverdlig (og straffbart) at en prest ikke nedla sit embede, mens det for eksempel ikke var nasjonalt uverdlig av fremstående menn i samfundet å hjelpe okkupanten med å sette istand flyplasser hvorfra han skulle bombe de ennå kjempende landommenn. (cfr: bl. a. Langeland side 52/63 vedr. Fornebu og Værnes flyplasser.)

Presten skal dømmes uverdlig til å forkynne Guds ord fra prekestolen, men de som direkte hjalp fienden skal ikke dømmes uverdige og endog anses som verdige til å dømmes og fordømme den samme prest.

- 2 - sokneprest Poulsen 30/3-49.

Den virkelige grunn til at presten dømmes er vel egentlig, at preste-flertallet ønsker å benytte anledningen til å få ham dømt fordi han ikke fulgte i dette flertalls fotspor. Altså flertallstyrani.

Jeg kan ikke slutte dette mit brev uten å sitere hvad professor Hallesby ifølge Aftenposten uttalte på indremisjonsselskapets årsmøte i disse dager:

"Det er mange motløse mennesker idag. Verden har aldrig vært så full av uro, angst, fortvilelse og håpløshet. Et kaos som ingen rår med: Vi her i vort lille hjørne er også trukket inn."

Dermed har han karakterisert det foreløbige resultat av begivenheterne som så mange roser seg så av. Men bare det foreløbige. For øieblikket befinner vi oss alle i svevet fra asken i ilden. Vi går uten tvil begivenheter og tilstande imøte tiltrods for Atlanterhavspakten (eller kanskje like riktig på grunn av den) som vil bli så grusomme, at den tyske okkupasjon vil komme til å fortone seg som det rene paradys - begivenheter som vi tidligere medlemmer av N.S. forutsa og forutsa fordi vi var av den oppfatning at slik ville det gå.

Sandelig, det blir ikke stort tilbake av jøssingernes påstatte enerett på nasjonal holdning og moral.

Efter min mening er det sakallte rettsoppgjør ikke andet enn hevn. Hevnlysten er en mindreverdige menneskelig følelse, og representerer aldrig en høyere moral. Den har sit utspring i hevnerens forblinnende hat og anses derfor av ham i øieblikket som berettiget. Han har sugerert seg til å anse sin hevn som en berettiget straff. Cfr. biskop Berggravs "Folkedommen over N.S."

På samme måte som den enkelte kan også et samfundsflertall ligge under for sin hevnlyst og under utnyttelse av sit flertall gjennomføre sin hevn mot et mindretall under maske av berettiget straff.

Flertallsprinsippet er da missbrukt til flertallstyrani.

En kan bare si: Herre forlat dem, tide visste ikke hvad de gjorde.

Arbødigst

G.H.